

κρίνοντας το «Κρασί» του Σταθινόπουλου, το καταδίκασε ως γρημμένο σε γλώσσα μαλαία ρη—οι άνοητοι. βλέπετε, βρήκαν μία λέξη άνοητη να την κοπανάνε κάθε ώρα και στιγμή—«ήτις τῷ ἐπεδλήθη Πάλληθε». ἐνῶ δὲ κ. Παλλής ούτε τὸν Σταθινόπουλο γνωρίζει, ούτε τὸ βιβλίο του ἀκόμη διάβασε.

Μὰ ποιά σημασία έχουν τέτοια πράματα; Τὸ γούστο μας νὰ κάνουμε, τὴν ἀνοησία μας νὰ δείξουμε, τὴν κουρελοκερασμένη κακομυρία μας νὰ ξεσκεπάσουμε, κι ὅλα τὰ ἄλλα κατὰ διαδόλου νὰ πᾶνε. Ποιὸς τὰ λογαριάζει! Τί μὲ νοιάζει ἐμένα τὸ κάτω κάτω, κύριε, ἂν ὁ Ἑρμονας διάλεξε κάθε λέξη του σὺν τίμῳ πετράδι; καὶ μ' εὐλάβεια τὴν τοποθέτησε στὸ βιβλίο του, ἢ ἂν ὁ Σταθινόπουλος γιὰ νὰ γράψῃ τὸ «Κρασί» του, ὅπως τὸ γράφει, ἴδρωσε καὶ ξιδρώσε δουλεύοντας νύχτα μέρα τίμια κ' εὐδυνεύοντα;

Ὁ κ. τυπογράφος ἢ ὁ κ. διορθωτὴς ἔχουν ἀντίθετη γνώμη ἀπὸ μένα καὶ ἡ γνώμη τους δὲν μπορεῖ παρὰ νά ναι κ' ἡ σωστή, ἀφοῦ αὐτοὶ στοὶ χεῖροισ τοῦ νε κ' αὐτοὶ διορθῶν οὐνε τὴν κάθε δημοσιογραφικὴ ἀνοησία καὶ τὸν κάθε ρουτινιέριο φαῖλαταρισμό.

Ἔτσι εἶναι καὶ δὲν μπορεῖ νά ναι ἀλλοιῶτα. Κι ἂν ζούσε σήμερα ὁ μακαρίτης ὁ φίλος μου, ξέρω τί θὰ μοῦ εἶπε, νά :

— Αὐτός ὁ Ἑρμονας φαίνεται νά ναι κακῆς ψυχῆς ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἐβγαλε τὸ βιβλίο του ἐπίτιδες γιὰ νὰ πρὶλέψῃ τόσα χρυσὰ παιδιά—γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ἀκόμη μιά φερά πόση ἀνοησία δέρνει τὸ Ρωμαϊκό!...

Δ Π. Τ.

ΜΙΣΟΠΕΘΑΜΕΝΟΣ

Ἀπὸ δηγᾶται ἕνας μέσα τὴν ἀρετοδοχετική του.

«Θέλω, λέει, κρεβατωμένος καὶ παρὰλυτος ὡς μὴ βδομάδα. Μήτε νὰ σαλέψω μπορῶ καὶ νὰ λαλήσω, μὴ εἶχα σωστὰ ὅλα μου τὰ λογικά. Ὁ γιατρός μου, ἕνα καλὸ γερμανό, ἐρχότανε τακτικὰ διὰ τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα νὰ μὲ δει, καὶ πάντα σὰ μὲ μιλῶσα, πολεμοῦσα ν' ἀπαντήσω, μὰ ἀδύνατο ν' ἐκφράσω μὴ συλλαβὴ, ἀδύνατο νὰ κουνήσω. Τέλος μὴ νυχτιά, ἀφοῦ μὲ κοίταξε τὸ σφυγμὸ καὶ μὲ ζήτησε κάπως πὺς προσηκνύει, τὸν ἄκουσα πὺς στέναξε καὶ εἶπε: «Ὁ καημένος ὁ Θωμάς!»

Ἐπειτα γύρισε στὴν νοικοκυρά μου καὶ τῆς εἶπε: «Πάει, τέλειωσε! Καλύτερα πᾶς τόσα ἔαν τότε σθανῶσουν». Ἐγὼ τᾶκουσα μὴ σέβηκα τὰ λόγια του, κ' ἔρχισα νὰ στανίζουμαι πὺς μ' ἐβλάν κίβλας στὴν κάτω μου, κ' εἶπανε νὰ μὲ θάψουνε ζωντανό. Μὰ συνέφερα μὴ στάλα δταν ἀπάντησε ἡ νοικοκυρά μου ἀποφασιστικά. «Τί τέλειωσες καὶ ξετέλειωσες! Ἔτσι δὲν πεθαίνουνε εἰς ὅσον νὰ πῶ, ὅθνα ἔχε γιὰ ὑπερὰ ἀπὸ τόσα χρόνια! Ἐγὼ σοῦ λέω, γιὰ πτρε, πὺς δὲν πέθανε». Ὁ γιατρός κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ κατέθηκε κάτου στὴ σάλα νὰ δώσει τὴν εἰδηση το θανάτου μου στὸ γραμματικό μου. Κι εἰς διὰ τους τότε κίθησαν κοντὰ στὸ τραπέζι, κ' ἔρχισαν νὰ λέν τὰ προτερήματά μου, ρουφώντας ὅλη τὴν ὥρα τὸ καλὸ μου τὸ κονιάκ—ἔτσι ἀνακαταμένα μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ ζάχαρη γιὰ

βάθος τῆς κάμαρας.

—Ποικνῆς; τῆς Παθλῶνας;

—Μὴ μοῦ τὸ λές ἔτσι αὐτὸ τὸνομα! Ἀνακινᾶζεται καὶ ξερονίχει ὁ Σιφνίδης. Εἶναι ὄνομα ἱερὸ... σὺν τῆς μάνας μου τόνισμα!

Ζυγώνει ἔπειτα διὰ βήματα πὺς κοντὰ, καὶ τοῦ λέει.

—Μπρε Μαρούση, τὸ πιστεύεις; Ποτὲς μοῦ δὲν ἀγάπησα ἔτσι. Μὲ μὴ καὶ μονάχη ματιά. Μὰ τί ματιά! ὅλα, ὅλα μοῦ τᾶλεγε. Μὰ ρωτῆσε δὲ κίβλας, μπρε ἄνθρωπε! Ποιὰ ἄλλη σ' αὐτὸν τὸν κόσμο μὲρ-ρῆς τίτοιμα ματιά! Τέτοιον γλῶσσα τούρκου καὶ τίτοιον ρῆς!—Καμὰ, καμὰ, ὡς μὴτε ἡ μάνα μου, σὰ μὲ βόζανε στὴν ἀγκαλιά της, ἄθωο παιδί! Ἐκκαθάρισε κ' εἶπε.

Μαίνανε σιωπηλοὶ κ' οἱ δύο τους μερικὲς στιγμῆς.

—Καὶ τί λές νὰ κάμουμε; ρωτᾷ ὁ Μαρούσης, ἀφοῦ καλοχώνεψε τὴ δουλειά, κ' εἶδε πὺς ὁ φίλος του ὁ Σιφνίδης τοῦ παρουσιάζεται ἄλλος ἄνθρωπος τώρα. Ἀνθρώπος, πὺς, ἡ ἀγάπησε, ἡ φαντάστηκε πὺς ἀγάπησε, ἡ μονάχα λιμπίστηκε νάκαπῆσῃ. Ἡ τρελλα ἡ ἴδια πάντα, μουρμουρίζε ὁ νοῦς του μὲ κάποιον κυνισμό, πὺς δὲν εἶταν καὶ φυσικὸς του.

—Μὴ βλέπεις; πὺς σοῦ μιλῶσα μὲ τόσο τάραχο, τοῦ λέει ὁ Σιφνίδης γυρίζοντας τὴν καρέκλα του κατὰ

τὴν καρέκλα τὴ λύπη τους. Μὰ δὲν εἶταν οἱ μόνοι πὺς πίστευαν στὰ μαγικά οὐσιὰ τοῦ καλοῦ μου κονιάκ. Εἶχε τὴν ἴδια πίστη κ' ἡ νοικοκυρά μου πὺς ἀπάνου ἄρχισε νὰ μὲ ποτίζει ἰσωτερικὰ μὲ τὸ ἴδιο κονιάκ, σὲ δόσεις ὄχι καὶ τόσο ὁμοιοπαθητικὰς, καὶ νὰ μὲ τρέξει ἰσωτερικὰ ὅλο μου τὸ κορμί. Τόσο πὺς τέλος ἀνατη-ώθηκα, καὶ πηδώντας ἀπὸ τὸ κρεβᾶτι φώναξα: «Ποῦ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ σκυλογιατρός; ἘΚάτου στὴ σάλα» τρέβλισε ἡ γερντίσσα σαστισμένη. «Τώρα σοῦ τὸν κᾶνω ἐγὼ γιατρὸ καὶ ντοτόρο!» Εἶπα, κ' ἀρπώντας ἕνα σεντόνι διπλώθηκα μέσα καὶ τρεμοκατέβηκα βῆμα βῆμα τὴ σάλα. Σὰν ἀνοίξα τὴν πόρτα καὶ παρουσιάστηκα σὰ βανωμένος, ἔπρεπε νὰ δειξ καὶ γιατρὸ καὶ γραμματικό τί φωνᾶς πὺς τῆναζαν, τί τρέμος πὺς τοὺς ἔπιασε, καὶ πὺς ἀναποδογύρισαν ἀπὸ τὸν τρέμο τους τὰ ποτήρια τους μὲ τὸ κονιάκ μέσα. Μοναχὰ δταν ἄρχισα νὰ τοὺς βλαστημῶ πὺς μεῦ σπαταλοῦσαν τὸ καλὸτερό μου κονιάκ, καὶ κίθησα νὰ τραβήξω ἄλλη μιά, μοναχὰ τότες ξαναθάρρεψαν καὶ καταλάβαν πὺς δὲν εἶμουν φάντασμα, παρὰ ἐγὼ ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἀληθινὴ μου σάρκα.

Τανκρέδος ὁ Σικελικός.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΚΥΡΙΑΙ ΠΟΥ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ

Ἐγνώρισα τὴν κ. Ζλατάνου μὴ ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας κ' ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἑκουσα μεταξένια λόγια γιὰ τὸ μετᾶξί, πὺς ἀνέφερε τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῆς εἰς αὐτὸ, πὺς μετεδλήθη πρὸς χάριν του εἰς ἕνα εἶδος ἱεροποδοτόλου, περιεχόμενι ἀκούραστα τὴ χωρὶ καὶ διδάσκουσα εἰς τοὺς χωρικούς πὺς ἀπὸ τὸν ὅτι ἔχουν ἀνέπτυχθαι εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ μετᾶξοκόλλους.

Ἡ εἰργνηνὴ κυρία μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν μου ὠμιλοῦσε, μὲ τὸσον ἀγάπῃ γιὰ τὴν ὡραίαν ἀποστολὴν τῆς, ὥστε ἂν δὲν μ' ἔκαμε ὁπαδόν της, μ' ἔπεισεν ὅμως, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄ τῶνδε—νὰ μὲ συγχωρεῖτε διότι δὲν ἐχειραφετήθηκα τόσον ἀπὸ τὰ μαθήματα τὸν σοφὸν διδασκάλου μου ὥστε νὰ γράψω: «Ἀθὴναισ τῶνδε—πὺς δὲν ἀναρροῦν μόνο γιὰ μὸδα καὶ γιάτῃν Κηφισοῖα, ἀλλὰ κουράζον τὸ μυαλό τους καὶ τὴ γλῶσσάν τους καὶ γιὰ σοβαρώτερα πράγματα.

Κυριαὶ πὺς δουλεύουν!... Τόσο παράξενος μοῦ φαίνεται αὐτὸς ὁ τίτλος, ὥστε τὸν ξαναγράφω. Κυριαὶ πὺς δ. υλεύουν καὶ ὄχι κυριαὶ πὺς φλουροῦν, ὅπως κ' ἐγὼ δὲ αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἶναι καὶ ἀνάποδον καθὼς καὶ ἄνδρες πὺς νὰ φλουροῦν εἰτε εἰς τὴν Β. ὑλὴν, εἰτε εἰς τὰ συλλαλητήρια, εἰτε εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων, καὶ νὰ μὴ δουλεύουν.

Ῥυτυχῶς ἡ κ. Ζλατάνου δὲν εἶναι ἡ μόνη κυρία

μας πὺς δουλεύει γιὰ κατὶ ὀλιγώτερον γυναικῆσιο καὶ περισσώτερον ἐθνικόν—ἂν δὲν ὄδες τρομάξῃ τὸ βαρὺ αὐτὸ ἐπίθετον. Εἶναι κ' ἄλλαι κυριαὶ μας πὺς δουλεύουν. Ἡ «Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων», τὰ διὰ-φορα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, καὶ τὸ Οἰκονομικὸ σύστημα εἶναι τόσα στόματα πὺς ἐξυμνοῦν τὴν ἐργασίαν τῶν κυριῶν.

Μὰ ὑπάρχει κ' εἰς αὐτὴν τὴν λευκὴν ἐργασίαν ἕνα μαῦρο στίγμα: Αἱ κυριαὶ πὺς ἐργάζονται, ὄχι γιὰ νὰ ζήσουν, ἀλλ' ἐρασιτεχνικῶς, χωρὶς συμφέρον, ἐξευγενίζουσαι τὴν ἐργασίαν, εἶναι δέκα, εἰκοσι, ποτὲ περισσώτεροι, ἀφοῦ τόσα μόνον ὀνόματα βλέπω νὰ παρελαύνουν κάθε τόσο ἀπὸ τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων.

Ποῦ εἶναι αἱ ἄλλαι πὺς ἔπρεπε νὰ μνησθῶν τὸ παράδειγμα τῶν καὶ νὰ τὰς ἀκολουθήσουν; Ποῦ εἶναι αἱ χιλιάδες τῶν Ἑλληνίδων, αἱ ὁποῖαι ἀποτελέσουν τὴν λεγεῶνα τῶν ἀμαζόνων τῆς ἐργασίας καὶ θὰ δώσουν ἄλλην ὄψιν, ἀνθρωπινωτέραν καὶ εὐ-λικρινεστέραν, εἰς τὴν ἀνδρόστατα πιθηκίζουσαν κοινωνίαν μας;

Θὰ χορευθῇ ἀκόμη κ' ἕνας ἄλλος χορὸς τοῦ Ζαλόγγου. Ὁ χορὸς ὅμως αὐτὸς δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη, γιὰ νὰ εἶναι ἐθνικὸς, νὰ χορευθῇ εἰς τοὺς ἀποτόμους βράχους τοῦ ἡρωικοῦ χωριοῦ τῆς Ἡπείρου. Ἀς χορευθῇ τριγύρω εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐργασίας καὶ τὸ ἀπ. τέλειμά του θὰ εἶναι ἐπίσης με-γάλο καὶ ἐθνικόν, ὅπως ἦταν καὶ τοῦ ἄλλου χοροῦ τ' ἀποτελέσματα.

Ἡ ΑΡΟΔΑΦΝΟΥΣΑ

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ ἀπορία πὺς ἡ ὁμορφιὰ στὸ κόσμῳ ὑπάρχει γιὰ νὰ καλοκαρδεύῃ τὸν ἄνθρωπον, ἀποδείχτηκε στραβή. Γιατὶ ὁ καθηγητὴς Λάγγης τῆς Ζυρίχης, ἔεταξε τὰ ζῶα πὺς βρῆσκονται κατὰ τὸ πᾶν τοῦ ὠκεανοῦ καὶ βόηκε πὺς τίποτε τότε ὁμορφὸ δὲ βλέπει τὸ μᾶτι τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ χρωματισμὸς μάλιστα τῶν θαλάσσιων αὐτῶν πλακταίων, φαίνεται, εἶναι φανταστικὸς κάλλους.

— Αἰ, Γέννη, τί λύνεις τὸ ζυλένιο σου ποδᾶρι; ἔλεγε ἕνας ζητιάνος εἰς ἄλλου στὸ δρόμῳ τῆς Κηφισοῖα. Τί, σκέλεσες ἀπὸ τώρα; Ἀκόμα ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς.

— Ὁ, μὲ Κώστα, τόσο γλήγορα δὲ σκολνᾶω γώ. Μὰ μοῦ κουράπηκε ἐτοῦτο τὸ γόνατο. Τώρα ὅαν τὸ δέσω αὐτὸ τὸ παλιοκούτσουρο στὸ ζερβό μου τὸ γόνατο... Ἐλέησέ με τὸ σκατὴ, ἀφεντικό...

Παιδί. Πατέρα, δώσ' μου μὴ πεντάρα.

Πατέρας Κώστα, τώρα μεγάλωσες καὶ δὲν πρέπει νὰ ζητᾷς πεντάρες.

Παιδί. Ἀς εἶναι, πατέρα, καὶ μὴ δραχμὴ λοιπόν.

Τὰ δύο λογία! Σηκώθηκε παλὲ καὶ φώναξε ὁ Σιφνίδης. Ἐσοὺ θὰ πᾶς νὰ τῆς τὰ πάρης τὰ δύο αὐτὰ λογία. Τοὺς γνωρίζεις ἐσοὺ Ἀγκαλιὰ καὶ ποιούς ἐσοὺ δὲ γνωρίζεις! Ὅθ πας λοιπὸν αὐριο, καὶ θὰ τῆ... θὰ τῆ φαρῆς. Δηλαδή γιὰ τὴ σπουδαία τὴ δουλειά... Ζωὴ ἡ θανάτος. Ἐγὼ ἀπὸ φιλτία καὶ τέτοια δὲν πορῶ. Στὴν Ἀγγλία δὲν εἶμαστέ τώρα. Εἶμαστέ στὴ Ρουσία. Ὁ, μὴτε στὴ Ρουσία! Στὴ Ρωμοσύνη μὲσα εἶμαστέ τώρα, κ' ὁ Ρωμῆς σὺν ἀποφασιστὴ νὰ δώσῃ τὸ εἶναι τοῦ γιὰ μὴ ξένῃ, θὰ πῇ πὺς εἶναι ὄχι ἀγάπη, παρὰ ὁ ἀφρὸς τῆς ἀγάπης!

Ὁ Μαρούσης, σὰ νὰ τοῦ πέρασε ὑπόψια πὺς τὸ φίλο του, πὺς σπάνια τὸν γλυκὶβλεπε γυναῖκα ἔξω ἀν πρόσμενε μερικὰ ψίχουλα ἀπὸ τὸ βίος του—μὴτε κᾶν τόνειρεύτηκε νὰ τὸν καλοματιάσῃ ἡ πεντάμορφη ἡ Παθλῶνα, τῆς Ὀδησσὸς τὸ καμάρι. Δὲν τοῦ εἶπε τίποτος ὅμως.

— Ἐνα πρᾶμα μονάχα, τοῦ παρατήρησε ὕστερ ἀπὸ μερικὴ συλλογὴ. Τὸ μολόγγες κ' ἐσοὺ πὺς ἡ νία εἶναι ἀγγλομαθὴμένη. Κι ὅμως γυρεύεις νὰ τὴν πάρης μὲ προξενιά! Αὐτοῦ καταντᾷ ἀσυνέβαστα πράματα. Ὁ ἴδιος σοῦ πρέπει νὰ πᾶς καὶ νὰ τῆς τὸ πῆς σὺν ἄντρας.

— Ἀδύνατο, Μαρούση, ἀδύνατο. Δὲν ἔχω μὴτε τὸ ὄχρος, μὴτε τὸ λόγο. Ἀνοιξέ μου ἐσοὺ τὸ δρόμο κα-

τὸ Μαρούση, καὶ βλέποντας τὸν κατὰματα μὲ τρόπο πὺς ἔσυχον καὶ πὺς σιχαρό. Ἐξὴ νύχτες τώρα, ἐγὼ τὸ ξέρω πὺς πέρασα. Τὰ φαντάστηκα ὅλα, τὰ ὀνειρεύτηκα ὅλα... μὰ καὶ τὰ λογάριασα ὅλα. Ἐγὼ τὸ ἔχει μου τῶκαμα. Πόσο εἶναι καὶ πόσο δὲν εἶναι, πρῶτος ὁ πατέρας τῆς τὸ γνωρίζει. Ψυχικὸ δὲ θὰ τοῦ γυρέψω, γυρεύοντάς του τὴν κόρη του. Καὶ μὴτε δίκιο εἶναι, ἀφοῦ ἡ ἴδια ἡ κόρη... πὺς πὺς μὲ γύρεψε κίβλας μὲ τὸ μᾶτις τῆς!

— Μὰ ἐσοὺ ἔλεγες τίς προάλλες, νὰ γυρίσης πιά στὴν πατρίδα, νὰ κάμης, νὰ δείξης...

— Ναι, τᾶλεγα. Τᾶλεγα πρὶν τὴ ματιά ἐκείνη. Ἐπειτα... γιατί τάχα νὰ μὴ γυρίσουμε καὶ στὴν πατρίδα μὴ μέρ...

Χαμογέλασε ὁ Μαρούσης ἄθωα, σὰ νὰ συλλογιόταν πὺς κ' ἄλλοι τὰ εἶπαν αὐτά.

— Τί νὰ κάμουμε, μὲ ρωτοῦσες, ζανᾶειπε ὁ Σιφνίδης συλλογισμένα. Νὰ σοῦ πῶ τί νὰ κάμουμε. Ἐπρεπε τὴν αἰρὴν κίβλας νὰ πᾶω νὰ τῆν δώ. Τί τὰ θές, μὲ τὸ σήμερα μὲ τὸ αὐριο, δὲν τὰποκότησα. Ἴσως ὅμως καὶ γιὰ καλὸ. Σὰ σπουδαῖο τὸ πρᾶμα, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ σκαλωσῇ μὲ τὴν πρῶτῃ βίζιτα. Ὑστερα ἔλεγα παλὲ πὺς ἴσως καλλίτερα ἴσα στὴν πατέρα. Μὰ ἀγγλομαθὴμένο κορίτσι βλέπεις, ξαναστοχάστηκα πὺς καλλίω πρῶτα διὰ λόγια ἀπ' ἐκείνηνα.—Τὰ δύο λογία τώρα!